

politik, vil Arbejdsløshedens Svøbe stadig være over os i de kommende 2—3 Aar til utaalelig Lidelse for Arbejderstanden og Undergravelse af al Samfundsøkonomi. Og derfor vil jeg sige til den højtærede Minister, at det er min og mit Partis Opfattelse, at den største Gave, Ministeren kunde give de arbejdsløse i dette Øjeblik, var, om han kunde sige til dem: Regeringen vil sætte sin Myndighed ind paa at føre den Valutapolitik frem, som hurtigst kan skabe Stabiliteten, om den højtærede Minister kunde sige til de arbejdsløse: Regeringen vil ikke kunne tage Ansvaret for nogen Valutapolitik, der sætter Tidspunktet for den endelige Valutastabilisering Aar ud i Fremtiden.

Jeg skal til Slut tilføje, at jeg har den Tro til Regeringen, at Arbejderstandens Lidelser som Følge af Deflationskrisen dog kan blive saa store, at Regeringen ogsaa vil blive saa lydhør for dem, at den vil vige tilbage for gennem sin Valutapolitik at bidrage blot det allermindste til at forlænge Krisen og derved ogsaa tage Ansvaret for, at Arbejdernes Modstandskraft brydes gennem en aarelang Arbejdsløshedsperiode.

Socialministeren (Borgbjerg): Det ærede Medlem Hr. Kragh mente, at det var for tidligt at skride til en selv delvis Revision af Arbejdsløshedsloven af 1924, fordi denne Lov var et Kompromis. Derom vil jeg sige, at mer eller mindre alle Love, der vedtages under Tokammersystemet, er Kompromisser, der kan jo overhovedet ikke vedtages en Lov, som vor Forfatning og som vore politiske Partiforhold for Tiden er, uden at mindst tre Partier gaar med til den, Lovene maa nødvendigvis være Kompromisser mere eller mindre, hvis ikke det hele skal løbe ud i fuldkommen Goldhed og en deraf følgende øjeblikkelig Forfatningskamp. Men fordi det er saadan, er dog ikke dermed givet, at dette Kompromis ikke senere kan ændres, og Venstres Praksis har da heller ikke været en saadan. Jeg kunde vist nævne mange Eksempler, men jeg holder mig til eet, hvor jeg selv var med, baade i første og i anden Omgang, og som derfor staar mig levende i Erindring, den kommunale Valglov. Den kommunale Valgretsreform blev i 1908, hvis jeg ikke tager fejl, gennemført af Venstre ved et Kompromis med Landstingets Flertal, saaledes

at der blev gennemført en forlænget Opholdsbestemmelse for den kommunale Valgret, og dernæst blev der levnet nogen privilegeret Valgret til Amsraadene. Dette var Modpartens Betaling for at gaa med til Udvildelsen, til Almindeliggørelsen eller Ligeiggørelsen af Valgretten. Men da der var gaaet nogle Aar, saa fandt Venstre det ikke betænkeligt at tage de Indrømmelser, der var gjort af Modparten, Landstinget, til Indtægt og stryge den Betaling, man havde givet derfor, idet vi nemlig fik almindelig Valgret ogsaa til Amsraadene fuldt ud, og senere blev Opholdsbestemmelsen ændret. Det ærede Medlem kan sige, at der gik nogle flere Aar, men det er dog kun en Skønssag, en Gradsforskel. Der kunde sikkert ogsaa nævnes andre Eksempler, ja, jeg vil mene om selve det store Militærkompromis af 1922, at selv det ærede Medlem Hr. Kragh vil paa et vist Tidspunkt i en maaske ikke meget fjern Fremtid ikke være betænkelig ved at skride til en Ændring deraf, selv om den Partner — for at bruge et moderne Udtryk —, som han dansede med i 1922, vil blive siddende og varme Bænke under den Situation.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at Loven af 1924 netop tog Sigte paa en Krise som den, vi nu er inde i. Man tilstræbte det, men det blev fra flere Sider fremhævet, at man samtidig — saaledes som nu ogsaa Socialdemokratiets ærede Ordfører her sagde — ventede at komme ind i nogenlunde normale Tilstande; efter de store Kriser, vi havde gennemgaaet, troede man nu paa mere normale Tilstande. Denne Forventning har imidlertid ikke holdt Stik, og Forudsætningerne er for saa vidt bristet, vi er kommet ind i en voldsom Kriseperiode. Der kan da ikke indvendes noget imod, at man under disse Forhold siger: Vi maa tage særlige Forholdsregler. Og Lovforslaget her er jo midlertidigt, gælder kun for et halvt Aar; naar det er gaaet, vender man tilbage til den gamle Tilstand, her er ikke Tale om en langvarig eller permanent Ændring. — Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg havde forhandlet med C.-Nævnet i denne Sag — det ærede Medlem talte først om Nævnene i Almindelighed, men præciserede det senere særlig til C.-Nævnet — og i den For-